

พุทธไม่มีเนื้อแท้ของพุทธ จึงหยุดปัญหาได้ไม่ยั่งยืน

นัยปก

มีค่าชมกันมากกว่า ตั้งแต่ประเทศไทยมีนายกรัฐมนตรีมา ไม่มีนายกฯ คนไหนที่ได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นผู้ทำงานเชิงรุก กล้าตัดสินใจ ทำงานไว มีวิสัยทัศน์ และมีหัวก้าวหน้าในการนำเทคโนโลยีมาใช้อย่างทันสมัย นายกฯ คนไหนๆ ก็สู้นายกฯ คนปัจจุบันนี้ไม่ได้

จนพานไปวิตกกังวลว่า ถ้าขาดนายกฯ คนปัจจุบันนี้ไปประเทศไทยจะมีล้มครืนลงละหรือ? เพราะถ้านายกฯ คนต่อไปบูรณาการไม่เป็น หมุนไม่เก่ง ยังทำงานแบบเช้าชามเย็นชาม (อะไรๆ ก็ไม่กล้าตัดสินใจ) อีกต่างหาก คงไม่สามารถจะรับลูกต่อจากท่านนายกฯ ที่ผันทุกสิ่งทุกอย่างมาเป็นเงินเป็นทองได้หมด แม้แต่เงินในอนาคตก็ยังสามารถผันออกมาใช้กันได้

แต่แม้กระนั้นก็ดูเหมือนว่าปัญหาสาหัสสากรรจ์ทั้งหลายต่างผุดขึ้นมาชนิดความว้าวยังไม่ทันหาย ความไถ่ก็เข้ามาแทรก ปัญหาทั้งหลายทั้งปวงนั้นไม่น่าจะเกิดขึ้นได้มากมายในสังคมของชาวพุทธ ซึ่งโดยปกติของพุทธศาสนิกชนนั้นย่อมมีศีล ๕ เป็นคุณธรรมประจำใจอยู่แล้ว

แต่การณ์กลับกลายเป็นว่า ชาวพุทธที่น่าจะมีปกติไม่ฆ่าสัตว์กลับฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้เหมือนผักปลา เยาวชนของเรายกพวกไล่ฆ่ากันโดยไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน แทบจะไม่เคยรู้จักกันมาด้วยซ้ำ

หรือศีลข้อที่ ๒ การลักขโมย คดโกง คอร์รัปชัน ซึ่งไม่ต่างอะไรกับสายพันธุ์มะเร็งที่ลุกลามไปทั่วร่างกาย ชาวฉาวโฉ่ที่มีการตีแม่เรื่องทุจริตต่างๆ ออกมา จึงไม่ต่างอะไรกับอาการของมะเร็งที่ปะทุออกมาเป็นระยะๆ

ส่วนศีลข้อที่ ๓ นอกจากการฆ่าข่มขืนกันเป็นรายวันแล้ว ปัญหาเด็กๆ ที่ยืนตีขายตัวเพื่อจะได้มือถือหรือเสื้อผ้ามาใช้ นับวันก็จะบานปลายไปหาเด็กเล็กๆ ที่มีอายุน้อยลงไปเรื่อยๆ นอกจากนี้ยังมีข่าววิบัติการแบบครูข่มขืนลูกศิษย์ พ่อข่มขืนลูก ออกมาอย่างถี่ยิบอีกด้วย ซึ่งนับวันสังคมมนุษย์กับสังคมสัตว์เดรัจฉานดูจะแยกกันไม่ออก

แม้ศีลข้อที่ ๔ ดูเหมือนจะเป็นค่านิยมในปัจจุบันไปแล้วว่า ใครพูดแต่ความจริงจะกลายเป็นคนชื่อจน เซ่อ เป็นตัวตลกที่ไม่ทันโลกกับเขาเลย ส่วนใครที่พูดได้ละเอียดแม้จะโกหก-ส่อเสียด-หยาบคาย กลับได้

รับความนิยมยกย่องอีกต่างหาก

และศีลข้อที่ ๕ อะไรที่ชื่อว่าเมา ตั้งแต่ ก.กัญชา...บ.ยาบ้า...ส.สุรา...อ.ยาอี...ห.หอย...จนถึง ฮ.เฮโรอีน เราจะเมากันได้แบบสุดลิ่มทิ่มประตู ไม่ว่าจะช่วงเทศกาลหรือนอกเทศกาล หรือทั้งงานมงคลและงานอัปมงคล น้ำเมาคือตัวชูโรงเสมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่จะต้องนำมาประกอบให้พิธีกรรมลุล่วง จนล้มตายไปตามๆ กัน

เมื่อพุทธไร้เนื้อแท้ของพุทธเช่นนี้ การแก้ปัญหาทั้งหลายทั้งปวงจึงไม่ต่างอะไรกับการไปรักษาคนป่วยเป็นโรคเอดส์ ซึ่งต่อให้หมอวิเศษขนาดไหน แต่ไปเจอคนป่วยที่ภูมิต้านทานต่ำ พร้อมทั้งจะเป็นวันละโรค หมอวิเศษคนนั้นก็ไม่ต้องอะไรกับท่านนายกฯ คนปัจจุบัน ที่ต้องตามแก้ปัญหารายวันอันสะสมกันมายาวนาน จนยากที่จะหาขายนานวิเศษใดๆ มารักษาให้หายแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดได้

แต่น่าแปลกใจได้บ้าง ที่รัฐบาลได้เริ่มปรับสิ่งที่ไม่ใช่เนื้อแท้ของพุทธออกมาบ้างแล้ว เช่น คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้สำนักงานพุทธศาสนาแห่งชาติ ส่งจดโฆษณาเข้าพระในสื่อทุกชนิด ไม่ว่าจะ เป็นวิทยุ ซึ่งมีมากที่สุด รองลงมาคือสื่อพระเครื่อง และสื่อสิ่งพิมพ์ รวบรวมพระลักขยันต์บอกใบ้ให้หวยอวด อภินิหารรวมถึงภาพไปเบเลียดต่างๆ (มติชน ๑ ก.พ. ๔๗)

หรือในเรื่องของอบายมุข ท่านนายกฯ ก็ได้กล่าวไว้ว่า “เรื่องอบายมุขต้องเบาๆ หนอย เราอย่าเป็นประเทศผู้ค้าอบายมุขเลย อบายมุขมิใช่เพื่อให้เป็นทางออกกับเยาวชนระดับหนึ่ง แต่อย่าลืมนะว่าทางออกกับทางเร่งเร้าชักจูงเป็นคนละเรื่องกัน ถ้ามีมากจนเกิน กลายเป็นเร่งเร้า ชักชวนเข้ายวน ถ้าอย่างนี้เกินพอดี อันตราย เพราะฉะนั้นเราจะต้องตัดกระบวนการเข้ายวนแลเร่งเร้าทั้งหลาย” (จากมติชน ๑๖ ก.พ. ๔๗)

ก็คงต้องติดตามลุ้นกันต่อไปว่า ท่านนายกรัฐมนตรีจะตามไล่ล่าแก้ปัญหาของประเทศไทยไปได้มากน้อยแค่ไหน ซึ่งก็คงขึ้นอยู่กับกรรม(การกระทำ)ว่าเป็นเนื้อแท้ของพุทธหรือเนื้อมะเร็งร้ายของพุทธ ซึ่งกรรมใดๆ ที่ได้ทำไปแล้ว ย่อมมีผลของกรรมคอยไล่ล่าเราอยู่ตลอดเวลา ● จริงจัง ตามพอ